

באר הגולה רסב

הלכות שבת סימן שצו

שצו דין שביתת היחיד וכליו ומהלך אלפים אמה, ובו י"ח סעיפים:

א [*] *כל אדם יש לו (א) אלפים אמה לכל רוח, (ב) חוץ מארבע אמותיו או (ג) מהמקום ששבת בו: ב יקדוש עליו היום בבקעה ואינו יודע תחום-שבת, (ד) מהלך אלפים (ה) *פסיעות (ו) (בינוניות) (ז) שהם תחום-שבת: ג יבשם שאין אדם רשאי להלך בשבת וקיום טוב אלא אלפים אמה לקל רוח, (ו) כף (ז) (ח) כליו ובהמתו (ח) אין יכול שום אדם להוליכם חוץ לאלפים אמה של פעליהם. ו'אם ערבו בפעליהם לרית אחת, אין שום אדם יכול להוליכם לרית האחרת אפלו פסיעה אחת במקום שאין הפעלים יכולים לילך: ה (ט) ועין לעיל סוף סימן ש"ה אם מטר למטר בהמה לאינו יהודי במקום שיש לחש שישועיאנה חוץ לתחום: ד המוכר בהמתו לבנו, הרי היא (י) כרגלי האב: ה (יא) 'מסרה (ב) לרועה, (יב) אפלו

א טקסיה עדין ב"א זכיר ופשוט בבקה מקומות ב' שם בגולה ב"ב ג משנה ביצה ליו ובנהרן ש"ב ד שם ל"ז ה משנה שם ל"ז ו שם בריהא וכריב ד"א

שערי תשובה

[*] כל אדם יש לו אלפים אמה כ"ו, וכתב כב"י בשם הרד"מ: כי שאינו יודע שעור אלפים אמה יכול לקדו אותם ודרך הלכות נהם אלפים פסיעות בינוניות, וכל מדינה-מדינה מפרט, ע"ש. ועין בחומש-תשני דף קט ע"ב פתב דאיתן המשפיעים בשעה והולכים שעור שעה ע"י ערב, תפח רחום, כי לפי תפוח פתחך אדם בינוני אינו רק מ"ש הנכבדים שהוא שעור ב' שליש שעה צ"ע, והאר"ך ב"ה:

באר היטב

(ב) בינוניות. הנה ארץ ב' מעגלים, טעם א' מקום מצב הקל והגלגל הרי בין רגל לרגל, מקדורו סעיה ובהיטמן שא ס"א: (ג) כליו. מרבי במלבוש, ועי' סימן תג, מ"א: (ג) לרועה. אפלו לרועה אינו יהודי, עססי ח"א, מ"א:

משנה ברורה

א אלפים אמה. והוא פקנת חכמים, דמן התורה מפר' להלך עד י"ב מיל, ב' מעגלים, טעם א' מקום מצב הקל והגלגל הרי בין רגל לרגל, מקדורו סעיה ובהיטמן שא ס"א: (ג) כליו. מרבי במלבוש, ועי' סימן תג, מ"א: (ג) לרועה. אפלו לרועה אינו יהודי, עססי ח"א, מ"א: י"ח מעוטין, כמ"ש בהגדה, הובא בהלכות מליטה, ואמנם

באר הגולה

בסוהר עלימנת לבנות ופלא עלימנת לבנות אינו אלא מהמקל? ואפשר דחשיב זה סוהר עלימנת לתקן, דצריך להשתדל משום הערוך שמנה בתוכו (עין משנה ברורה סימן שם לענין קריעת סכת ובאר הלכה שם) או משום דהוא שבת הקרוב [לדאורייתא], דתא עלימנת-פנים סוהר הוא ככח צמיר ולכן נזרו בו, וכמו בהגיה ערובו בקנה, או בשבות של פחות פחות מארבע אמות, וכמבאר בסימן טז; וגדולה כ"ז, דעת הרמב"ם אף בלבנים סודרות דהוא שבות הקרוב לדאורייתא, דהוא דומה לשהית כ"ז, וכ"ז, ובעל-פרשתן צריך ליטב באחד משני אפנים אלו, דתא מוכח בסוגיא דסוהר ממש אינו ערוך ורק בפסיקת חבל לא נזרו:

* פסיעות בינוניות. ופשוט דאם הוא אדם צריך שפסיעה בינונית שלו הוא יותר סאמה, דצריך לשער באדם בינוני דעלמא, שהרי זהר מאלפים אמה אסור לילך בשבת, ואסמכיהו אקרא, וכמו שכתב בהוספת-שבת:

לכד הארבע אמות: (ה) פסיעות בינוניות. הנה (ו) חצי אמה מקום מצב הקלגל, חצי אמה הוא בין רגל לרגל בפסיעה בינונית: (א) ומרי שהיא צריך ללכת לאינה צורך שבת ומקרי מדידה של מצנעה) דשרי, כדלעיל בסימן שו סעיף ז: ג (ו) כף וכו'. דבמקום שאדם קונה שם שביתתו, קונים שם כליו ובהמתו, דנגררים אחריו: (ד) כליו. והוא הדין ברותיו: וכל דבר השנה לו; ומרי כיום טוב, דלית בה משום אסור הוצאה כי אם משום תחומין, דבשבת הלא אסור להוציא חוץ לארבע אמות: אי נמי, מרבי (ז) במלבוש שלובש האדם עליו, דבנה ליכא משום הוצאה כי אם משום תחומין, דהמלבוש נגרי: אסור בעליו: (א) [מ"א]: (ח) אין יכול שום אדם. אפלו הנה בתוך תחומו של המוליך: (ט) ועין לעיל סוף סימן ש"ה וכו'. דשם מבאר להמר. ועין שם במשנה ברורה דיש מקומות, ודעולם טהורין הנה. אכן לצוותו שיוליכנו חוץ לתחום אסור: ד' (י) כרגלי האב, ולא כרגלי הדין המוליכים, לפי שדרך כרגלי האדם להפיקו כליהם ביד בניהם ואין בהם למטר ברשותם [מ"א בשם המגיד-משנה], ולפי זה אפלו מסר לו מערב-שבת נמי דתא הכי. (ס) והרבה חולקין על פסק המחבר וסבירא להו דבנו לא צריך מאחר, ולהכי אם הוא רגיל תמיד למסרו לבנו לרעותה, דינו כמו מסרה לרועה, בסעיף ה, דאפלו מסרה לו בשבת נופא הרי הוא כרגליו: ה (יא) מסרה לרועה וכו'. ואפלו לרועה (ו) עפרים, דהרי הוא כחפצי עפרים: דקומא לן דקונה שביתה ואינו נמשך אחר בעלים ישנאל [מ"א]: (יב) אפלו נתנה לו ביום טוב, דכבר מצד-ב"י-טוב דעתו הנה שלא לקנות שביתה אצלו אלא אצל הרועה שמשטר לו למחר, ומשמע (ו) מסתימת לשון המחבר, דאפלו יש כמה רועים בעיר, פיון שהוא מסר רק לאחד הרי הוא כרגלי הרועה, אבל פטה (ס) פוסקים חולקין על זה וסוברין דהיכא שיש שני רועים בעיר ומסר לאחד ביום טוב, הרי הוא כרגלי הפעלים, מאחר שלא הברר מערב-ב"י-טוב בשעת קניית שביתה למי מסר למחר, נשאר מביא ברשות הפעלים; אם לא (ט) שנגיל תמיד למסר לאחד מהם, דאז הרי הוא כרגלי הרועה הווא, ודע, דתא שכתב יום-טוב: לאו דוקא, דשנה זה גם לענין שבת, וכן דין דסעיף ח וסעיף ט וסעיף יא, ושארי הדינין שנה רק ביום טוב,

שער הציצית

(ב) ולפי דעה ראשונה לציל בסימן שצו, אם ברר לו הארבע אמות בצד אסור, כגון שהלך השבר אלפים וארבע אמות, חסיד הארבע אמות מצד השני ראין מודרך לו לצד השני רק אלפים ולא יותר, והדעה הנשואמרים שם יש לו אלפים וארבע אמות לכל רוח, כן מוכח בפעולת-הקדוש וכן כתבו האחרונים, אף כבר בארנו שם דהלכה כדעה שניה: (ג) אחרונים: (א) הוספת-שבת בשם הרמב"ם: (ז) ועוד משפחת לה, למי שכלתה כהונו בחצי העיר הפקעת חומה, דאז היא אסור לילך יותר ואתרים ספרים לטלטל בכל העיר כיון שפקעת חומה, וקא משמע לן דאסורים להוליך הפלים של זה: (א) שכלתה כהונו בחצי העיר [תושי']: (ה) אלהי רבה בשם הרמב"ם שחולק על הרמב"ם, ועוד כמה פוסקים, רש"י ורא"ש וסוד ורבנו יצחק וכו' נכון מוכח לפרוש המאור, וגם במלחמות שישב דעת הרמב"ם משמע נמי דסבירא לה דאין חילוק בין בנו לאחיה, עין שם, והבר העיר בספר נהר-שלוש על סתימת המחבר בהרמב"ם במקום ששארי פוסקים חולקין על זה. אכן נראה, דאף לתרמב"ם, אם הנה בנו דועה קבוע ויגליהו הכל למטר לו בהמתיהם, מודה גם הרמב"ם דהוא כרגליו הדין ואפלו מסרה לו בשבת, דאז יש לו שם דועה אחר דמוסר שביתה אצלו, ולא נקבע כלל משני שהוא בנו: (ו) מנך אברתם: (ו) וקשיטת הרמב"ם והר"ף שכתב לקיים רק במקרה לרועה אחד או לשניים: (ז) רש"י ותרמב"ם והרא"ש וסעיפים: (ט) כן מוכח במאירי וכן מוכח מנשי"י דבור המתחיל 'צאן, וכל-שכן אם אטר מערב-ב"י-טוב לרועה שלמחר ימסר לו דהנה, כמו שכתב במלחמות:

תרגום: 1 דקות.

הלכות שבת סימן שצו

נתנה לו ביום טוב, הרי היא כרגלי הרוצה. ואם מסרה (ז) לשני רועים, הרי היא כרגלי בעליה, (יג) מפני שלא קנה אחד מהם: ו' שור (יד) של פטם, (טו) כרגלי מי שלקחהו לשחטו ביום טוב. וכן אם שחטו בעליו ביום טוב וזכר פשוט, כל אחד מהלוקחים מוליך מנתו (טז) למקום שהוא הולך: ז (יז) * שור של רוצה, (יח) כרגלי * אנשי אותה העיר: ח (יט) המיחדים לאחד מהאחים שבבית הרי הם כרגלי, ושאין מיחדים, אין יכולים להוליכם אלא למקום (כ) שגלם יכולים לילך: ט (כא) ששאלו חלוק, זה לילך בו שבתית (כב) וזה לילך בו ערבית, לא יוליכו אלא למקום ששניהם יכולים לילך; ואם ערב זה לסוף אלפים למזרח וזה לסוף אלפים למערב, (כג) לא יזוזהו ממקומו: י (כד) שנים שלקחהו בהמה בשמפוח ושחטה ביום טוב, אף על פי שלקחה כל אחד מנתו, * הרי כל הפסד (כד) כרגלי

ו שם בששנה ובמנה
מדידת הששנה שם
ובמדידת רש"י וכו'
קמב נטר ח שם
היקרא דשמואל ליה
ט רבנים בפ"ה ה
הולכות יום טוב
י שם ליה כ טענה
שט ל בריהא שם ליה
מ בריהא שם וכו',
הרי"ף והגאונים
ורבנים פסקו ה
הולכות יום טוב

באר היטב

(ד) לשני. אע"פ שצ"ע ממה שכתב הר"ם בר דב"ק ששקחה לאחד מן, אפ"ה הרי כרגלי בעליו לפי שלא פירש דב"ק מע"ט:

(ה) כרגלי. אפילו ערב רוצה זה די אלפים לרוח א. אינו מעכב על מי שלקחהו מפני מהלוקחה לרוח שפגדו, רש"י, עין ט"ו:

משנה ברורה

ומשום גנא דאינון נקט ללחיהו כאן [ב"ח]: (יג) מפני שלא קנה אחד מהם. רוצה לומר, דבכגון זה שיש פסח רועים, (י) אין דברו למטר שיהיה ברשותם לענין קנין שביטה. ומסחימת המסחר משמע (יא) דלא שני לן בין אם מסר לשני רועים מערב שבת בין אם מסר להם בשבת, (יב) אבל רבים חולקים על זה וסבירא להו דבמסר להם בערב שבת אין נפקא מינה בין רוצה אחד לכמה רועים, ובכ"ל הרי הוא כרגלי הרוצים ואין מוליכין אותם אלא למקום ששני הרוצים יכולים להלך, (יג) אכן אם בשעה שפסקה להם לא ברר לאיזה מהם מסר שמירתו, ולמחר בשבת ברר שמוסר שמירתו לאחד מהם, הרי הוא כרגלי הבעלים כיון שלא ברר מערב שבת⁽¹⁸⁾, וכן אם מסר לשני הרוצים (יד) בשבת גופא, דעת רב הפוסקים דהרי הוא כרגלי הבעלים: ו (יד) של פטם. שפסטים שזורים למכר: (טו) כרגלי מי שלקחהו וכו'. ה"נ, שאפילו אם הוא מציד אחרת וזא לזאן על ידי צרוב, מוליכו למקומו; והטעם, שדבר שור קנה לקנותו גם מצירות אחרות מפני שהוא ממשם⁽¹⁹⁾, ודעת בעליו מאתמול היה גם מפני שהצת בעליו היה לחלקו למי שבוא⁽²⁰⁾ ואפילו מצירות אחרות⁽²¹⁾, וכו', וזהו זה הפסד של הפקר שהוא מסור לכל שהוא כרגלי הממלא, וכדלקמה בסעיף יד: ז (יז) שור של רוצה. ה"נ, אדם שמתגדל בתמות, ופועמים שמוכרו לשכניו ומכירו [רש"י], ומשום דכ"ן שאינו מפסם אין דרך לקנותו מצירות אחרות, דשור קנה ומצאו כל אחד במקומו, ולכן אין דעת בעליו אלא על בני עירו והרי הוא כרגלם: (יח) כרגלי אנשי כנ"ו. אלפים לכל ריח. ואפילו אם ערב הרוצה הנה לצד אחד, אינו מעכב עליהם מלחולין לרוח האחר של העיר, דמאתמול אוקים ברשותם לפי שרגליו לקח מפניו [רש"י]. ועין באור הלכה: ח (יט) המיחדים לאחד וכו'. רוצה לומר, שאין האחר משמשוין בתו אף על פי (טו) שיש להן חלק בהם, מכל מקום חז"ל עליוהו שביטהו זה שמשמש בהם, ואין לאחים כח לאתר ולהקנות עליהם את שביטתם: (כ) שגלם יכולים לילך. לאפוקי אם אחד ערב אלף אמה למערב, אין יכולין להוליך את הכלים אלא כשעור אלף אמה מכאן ואלף אמה מכאן אלף אמה על חבור, וכדמסיים: (כב) וזה לילך בו ערבית. אין הפונה על הערבית של יום טוב שני, (כג) דבזה יכול כל אחד להוליך בזמן שאילתו עד מקום שערב, דשמי קדושות הן ואם אחד קדוש השני חל ואין האחד אוסר על חבור, אלא הכונה על הערבית שלפני שחרית, דכיון שאילתו הוא ליום אחד, כל אחד אוסר על חבור אם ערב זה לזאן זה לזאן: (כד) לא יזוזהו ממקומו. דזהו זה לא יוכל לילך למזרח כלום וכן השני למערב, וכן שני דבר זה בפסוק הקודם: י (כד) כרגלי שניהם. ולא נמי לסיבות דאמרינן דחלק כל אחד כרגליו, משום דבכ"ן יש בריחה, ואמרינן דכל חלק שהגיע לאחד הרי הוא

שער הצינן

(1) נראה שצ"ע, דכמה פעמים נזכר כל אחד ערבו למקום אחר, ובא"ן קנה תמצאם תחום להקמתו שלא יהיה לה כי אם שני אלפים אמצעים, ולהכי אין דעתו שיהיה נמשכין אצרי הרוצים: (א) פן פתח האליה רפה ברעת הרי"ף וכן משמע בשטת דבני הרמב"ם: (ב) המאור והראב"ד והשלחמות והרי"ף: (ג) מנ"א תב"ס ששם הרי"ף: (ד) ואף על גב דבמלתמות וראב"ד פתרון השני משמע דאפילו בשבת גופא גס"פ הרי הוא כרגלי הרוצים, ולא אמרינן כרגלי הבעלים אלא באופן שצ"ע, וכן מוכח קצת מהרי"ף, מכל מקום לדינא גוראי יש להורות כמו שכתבנו בפנים, מאחר דלדעת רש"י וכל הפוסקים העומדים בשטתו לא אמרינן כרגלי הרוצה אלא היכי דליכא אלא רוצה אחד וצ"ע וזו אמרינן דהכר פירוש השמעות, וגם דעת הרי"ף נזכר לומר דסבירא לה פן, וכמו שכתב הראב"ד בפרוש הראשון וכמו שהסקים הקארי, עין שם: (ט) מהרמב"ם. וכתב בן, קדי שלא חקשה מסעיף י לגבי דהנה של שספין, עין שם. ויש אומרים עוד, דהקלו בזה משום ספקת השפח והלוקחים ומשום שמתת יום טוב, עין בית יוסף וכו', עין מה"ר, והפנים שם: דלא כשם מפרשים דמייר שאין לאחים חלק בו, דאמרנו מאי למיכא, עד כאן לשונו. והרמב"ם השמיט דין זה לגמרי, ואף על פי כן אין ראייה דפליגי אפ"ה, ודאפשר דסבירא לה דבכל אפ"ן נכלל זה בדין שאלה שהוא כרגלי השואל: (י) פשוט, וכדלקמן בסימן תת"ו, וכן היא צריח להביאו קדם בדין השמעות בהוף תהומו של השני כדי שיהא מטר גם לו להוליך עד מקום שרשאי:

באור הלכה

וכן פשוט דאם הוא אדם נגס פסיעותיו קצרות ואינו מודיק לשעור אמה, ויכל לילך יותר מאלפים, והשלחמות ערוף מדי באדם פיגוי: * שור של רוצה כרגלי וכו'. עין משנה ברורה. ומסתברא בפשיטות דה"נ נוקא של רוצה שדרכו לפעמים למכר, ועל כן אמרינן דאף שפכרו ביום טוב דעתו היה מערב יום טוב לאוקמי ברשותה של מי שלקחהו אחרת, ולהכי אינו נגד אחר רגלי המוכר, אבל באדם דעלמא שאין דרכו למכר בתמות, הולכין אחר המוכר כיון דבין השמשות היתה אצלו, ובאפ"ן קנה מיירי הפקדא דרבי ודא דרף לו צדוד בו, עין שם: * אנשי אותה העיר. עין משנה ברורה. ולענין הרוצה טקא, אם לא עבר ששט דברי הוא כרגלי, ולא אמרינן ששט להוציא מרשותו אלא אם לבשוף מוכר, וכן מוכח מלש"י דבר השתתיל הרי"ף, עין שם ונלפלא על האליה רפה שפכב בהפפו, ואולי טעמהו ס"פ הוא שם. ורע עוד, דמה שאמרינן כרגלי אנשי אותה העיר הינו אם הלוקח לא ערב, אבל אם הלוקח ערב כולו להוליכו למקום שערב [פן פתבו הרי"ף והקארי וכן מסיק בגמרא שלום ומאמר מרדכי, עין שם]. ואם בא בן עיר אסרת שערב לכאן ולקחה ביום טוב, יכול להוליך עד אלפים אמה, דעל פ"ה פליגים לא גרע מאנשי העיר, פן מוכר ב"ו, עין שם: * הרי כל הכשר כרגלי שניהם. דע, דין זה אף שהמחבר העתיק בלי בחלוקת, מכל מקום נראה דיש להקל בו לצד גדול, כי דין המסור הוא רק בדין הרי"ף והרמב"ם, על היתום⁽²²⁾ להקימו ברעות מי שיקנהו: (טו) למקום שהוא הולך. מפני שהצת בעליו היה לחלקו למי שבוא⁽²³⁾ ואפילו מצירות אחרות⁽²⁴⁾, וכו', וזהו זה הפסד של הפקר שהוא מסור לכל שהוא כרגלי הממלא, וכדלקמה בסעיף יד: ז (יז) שור של רוצה. ה"נ, אדם שמתגדל בתמות, ופועמים שמוכרו לשכניו ומכירו [רש"י], ומשום דכ"ן שאינו מפסם אין דרך לקנותו מצירות אחרות, דשור קנה ומצאו כל אחד במקומו, ולכן אין דעת בעליו אלא על בני עירו והרי הוא כרגלם: (יח) כרגלי אנשי כנ"ו. אלפים לכל ריח. ואפילו אם ערב הרוצה הנה לצד אחד, אינו מעכב עליהם מלחולין לרוח האחר של העיר, דמאתמול אוקים ברשותם לפי שרגליו לקח מפניו [רש"י]. ועין באור הלכה: ח (יט) המיחדים לאחד וכו'. רוצה לומר, שאין האחר משמשוין בתו אף על פי (טו) שיש להן חלק בהם, מכל מקום חז"ל עליוהו שביטהו זה שמשמש בהם, ואין לאחים כח לאתר ולהקנות עליהם את שביטתם: (כ) שגלם יכולים לילך. לאפוקי אם אחד ערב אלף אמה למערב, אין יכולין להוליך את הכלים אלא כשעור אלף אמה מכאן ואלף אמה מכאן אלף אמה על חבור, וכדמסיים: (כב) וזה לילך בו ערבית. אין הפונה על הערבית של יום טוב שני, (כג) דבזה יכול כל אחד להוליך בזמן שאילתו עד מקום שערב, דשמי קדושות הן ואם אחד קדוש השני חל ואין האחד אוסר על חבור, אלא הכונה על הערבית שלפני שחרית, דכיון שאילתו הוא ליום אחד, כל אחד אוסר על חבור אם ערב זה לזאן זה לזאן: (כד) לא יזוזהו ממקומו. דזהו זה לא יוכל לילך למזרח כלום וכן השני למערב, וכן שני דבר זה בפסוק הקודם: י (כד) כרגלי שניהם. ולא נמי לסיבות דאמרינן דחלק כל אחד כרגליו, משום דבכ"ן יש בריחה, ואמרינן דכל חלק שהגיע לאחד הרי הוא

הלכות שבת פימן שצו

ביאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק יג]

פימן שלא ברר מערב שבת¹⁸.

18 ואף שאיסור תחומין הוא מדרבנן, ובאיסורים דרבנן יש בריחה, מימי אין אומרים שכשמסר לאחד מהרועים בשבת הוברר שהיה עומד לכך מערב שבת. ובטעם הדבר כתב החתם סופר (הגהות על המג"א ס"ק ה), שדין בריחה נאמר רק אם אמר בערב שבת שתהיה שבינת הבהמה אצל איזה מהרועים שירצה למחר, ובשבת בחר רועה אחד, שהוברר הדבר למפרע שהוא הרועה שהיה צריך להיות מתחילה, אבל אם לא אמר מערב שבת שיתן לאיזה מהם שירצה, לא שייך בזה דין בריחה, כיון שלא רצה מערב שבת שוב דבר שאמור להתברר בשבת, ואין מה שיתברר למחר.

[משנ"ב ס"ק טו]

מפני שהוא מקפסם¹⁹.

19 ושור שאינו מפותם הנמכר אצל הפטם, כתב הפמ"ג (א"א ס"ק ו) שמלשון המג"א משמע שגם בזה תחמו הוא כרגלי הלוקחים. מאידך, בעולת שבת (ס"ק ג) ובלבוש (ס"ו) משמע, שדוקא בשור מפותם הקלו להחשיבו כרגלי הלוקחים.

[משנ"ב שם]

ודעת בעליו מאתמול ק"ה גם עליהם²⁰.

20 ואם היה הפטם נכרי, כתב הרעק"א (הגהות על השו"ע) שאין הבשר כרגלי הלוקחים, אלא הוא קונה שבינתו במקום שבו היה בין השמשות. מאידך, בספר המכתם (ביצה לח, ב) כתב שאם הקלו בישראל שהוא בר תחומין לומר שרעתו לזכות לכל מי שיקנה ממנו, כל שכן שיש לנו להקל בנכרי שאינו בר תחומין דק מר בו משום ישראל.

[משנ"ב ס"ק טז]

מפני שרעת בעליו קנה לחלקו למי שיקבוא²¹.

21 והלב שנחלב מבהמה בערב עם טוב וביום טוב הובא מחוץ לתחום על ידי ישראל שעירב עירובי תחומין, כתב הרעק"א (ביצה לו, ב) שיש להתיר להשתמש בו לכל הקונה אותו. וביאר, שאין לומר שהחלב קונה שבינתו כרגלי הקונים וכיון שבכניסת החג היה חוץ לתחומם יאסר עליהם, כיון שדוקא בפטם אומרים שדין בדעתו שתהיה שבינת הבשר כרגלי הקונים כדי שיוכלו להוליך את הבשר כרגליהם, אבל אם על ידי קניית השבינת אצל הלוקחים יאסר החלב, יש לומר שלא היה בדעת הישראל המביא את החלב שתהיה שבינת החלב כרגלי הקונים, אלא הרי הוא כרגלי הישראל המביאו.

והמהרש"ם (דעת תורה סי"ז) הביא משר"ת מהר"י אשכנזי (סי' כד), שנחלקו המורים לגבי אדם שביקש מחבירו שיביא לו דגים מעיר פלונית שהיא מחוץ לתחום, והמביא עירב עירובי תחומין ויכול היה לבוא, אך המקבל אוחזם לא עירב, וצידד המהרש"ם להתיר למקבל להשתמש בדגים.

[משנ"ב שם]

ואפלו מעירות אחרות²².

22 ומעשה היה בשלשה כפרים שהיה להם אתרוג בשותפות, והסתפקו אם יכולים להוליך אותו חוץ לאלפיים אמה של הכפר הראשון, משום שיש לומר שבני הכפר הראשון העמידוהו בחזקת בני הכפר השני כדי שיוכלו להובילו אל הכפר השלישי כפי שמבואר ברין שור של פטם, וכתב בשו"ת אבני נזר (ח"י ס"י קט) שאין לדמות ענין זה לשור של פטם, שדוקא בשור של פטם מעמיד בעל השור את הבשר בחזקת הלוקחים, מפני שלמוכר אין תשמיש בשור, מזה שאין כן אתרוג זה שבני הכפר הראשון מברכים עליו, ודאי אין יכולים להוליכו אלא למקום שהוא בתוך תחומם.

